

LE COMTE ORY: EEN WELDAAD VOOR HET OOR

JORDI KOOIMAN · [10 APRIL 2011](#)

Een dolle Rossini-komedie met maar liefst drie wereldsterren in de cast: kun je nog meer verlangen? Amper. De bioscoopproductie van *Le Comte Ory* uit New York is een weldaad voor het oor. De hoge spetters van Flórez, de onnavolgbare virtuositeit van Damrau, het acteertalent van DiDonato: wat een traktatie.

Le Comte Ory is de laatste komische opera van Rossini. Terwijl vele mannen op kruistocht zijn, jaagt de jonge graaf Ory op de achtergebleven vrouwen. In het bijzonder op de mooie gravin Adèle. Door zich te verkleden als kluizenaar (eerste akte) en non (tweede akte) probeert hij haar te versieren. Zijn page Isolier, ook verliefd op Adèle, gooit echter roet in het eten.

Juan Diego Flórez en Diana Damrau (foto: Marty Sohl / Metropolitan Opera).

De Metropolitan Opera uit New York voerde *Le Comte Ory* eind maart voor het eerst in haar bestaan op, in een regie van Bartlett Sher. Die productie was gisteravond als onderdeel van de populaire 'Live in HD'-serie live mee te maken in diverse bioscopen in Nederland, waaronder een goedgevulde CineMec in Ede.

Bij Sher speelt de opera zich af in een theatertje uit Rossini's tijd. Die theater-in-theater-vorm werkt goed. Het laat de middeleeuwse entourage extra grappig overkomen. Spektakel heeft Sher daarbij niet nodig. Een paar eenvoudige decorstukken en zeer pompeuze kostuums zijn genoeg voor een bonte en kleurrijke voorstelling.

Bovendien: het spektakel komt wel van de zangers. De Metropolitan Opera heeft een cast bijegebracht met maar liefst drie wereldtoppers. Een zeldzame gebeurtenis, zeker voor Nederlandse begrippen.

Hoewel hij krap een uur eerder vader is geworden, imponeert Juan Diego Flórez (Ory) zoals altijd met zijn hoge noten, smetteloze coloraturen en leuke acteerwerk. De smaken verschillen rondom deze tenor, maar dat hij een show weet te maken, lijkt me duidelijk. En die technische hoogstandjes doen weinigen hem na.

Diana Damrau geeft een weergaloze vertolking van Adèle. Wat kan die vrouw zingen! Haar fluwelen sopraan gaat zowat gewichtloos door haar pittige partij heen, met diverse subliem geplaatste, keihoge noten als smaakmakers. En het beste: het is niet zomaar vocaal gestunt, ze geeft aan iedere zin betekenis.

Joyce DiDonato completeert het prachtige trio in de rol van Isolier. Geweldig hoe ze de jongensrol weet te acteren. Dat doen weinigen haar zo geloofwaardig na. Bovendien zingt ook zij de sterren van de hemel, met rake expressie en vlekkeloze techniek.

Haar kwaliteiten en die van de andere twee wondermooie zangers smelten aan het einde van de opera samen in een magnifiek trio. Een onweerstaanbaar staaltje compositie van het genie Rossini.

De drie hoofdrolspelers worden omringd door sterke zangers in de bijrollen: Stéphane Degout als vlotte Raimbaud, Michele Pertusi als wijze, fraaie gestemde gouverneur en Susanne Resmark als komisch uitzierende en zingende Ragonde. Maurizio Benini geeft de komedie ondertussen vanaf de bok extra kleur en schwung.

Joyce DiDonato (foto: Marty Sohl / Metropolitan Opera).

Wat is het toch een geluk dat er een operahuis is dat zulke sterren in één productie bijeen kan brengen, dat er satellieten zijn om het overal ter wereld uit te zenden en dat er Nederlandse bioscopen zijn die daar gebruik van maken. Iedere keer is het weer een traktatie.

Bron: www.klassiek-centraal.be

**** Rossini moet zich kostelijk geamuseerd hebben toen hij Le Comte Ory componeerde. Die indruk geeft althans deze opname, gemaakt in de Metropolitan Opera New York. Vóór zijn allerlaatste – ernstige – meesterstuk, de grand opéra Guillaume Tell heeft hij nog eens alle registers van zijn komisch talent opengetrokken.

**** Rossini moet zich kostelijk geamuseerd hebben toen hij Le Comte Ory componeerde. Die indruk geeft althans deze opname, gemaakt in de Metropolitan Opera New York.

Vóór zijn allerlaatste – ernstige – meesterstuk, de grand opéra Guillaume Tell heeft hij nog eens alle registers van zijn komisch talent opengetrokken. Het team van de Metropolitan Opera heeft dat goed begrepen en de voorstelling bruist dan ook van bulderende komiek. Geen goedkope of flauwe grappen, maar geestige gags die de spitsvondigheid van Rossini scherp tot uiting brengen en zijn burleske verhaal tot een buffo-operafeest maken. Bartlett Sher heeft de scène van de Met verkleind tot een pseudo-historische theaterscène. In die intieme middeleeuwse paleisomgeving wachten de jonkvrouwen op de terugkeer van hun ridders die op kruistocht getrokken zijn. Meteen een goed alibi voor ouderwets kaarslicht, wind en stormmachines die door in de weg lopende figuranten bediend worden. Het ridicule is doorgetrokken tot in de kostuums, die vooral de “rondborstige” figuren weelderig kleden. Juan Diego Florez ontpopt zich hier als een stand up comedian pur sang, wisselend van eremiet naar non en pelgrim, zonder greintje schade aan de superbelcanto-stem. Diana Damrau verrast als goed gedoseerde comédienne die de coloraturen van de Comtesse sprankelend en soepel zingt. Joyce DiDonato amuseert zich in de Hosenrolle van de page Isolier. Hun trio in het tweede bedrijf (d’amour et d’espérance) is een hilarische bedscène, een triootje met theatrale Rossiniaanse verwarring. Maurizio Benini kruidt zijn orkest met delicateste. Een dvd vol muzikale inspiratie en geestige finesse.